השגחה פרטית

א וועלט פון **אמונה**. א לעבן פון **בטחון**

וואונדערליכע
'השגחה פרטית'
מעשיות פון
היינטיגע צייטן -
דערציילט אויף
דער
השגחה פרטית
האטליין

פרשת לך לך - י"ג חשון תשפ"ז ✕ **עלון 213**

בהשגחה

"מיין גוף איז נישט ווערד קיין גאנצע דאלער?!"

ביי איינס פון די נסיעות וואס דער הייליגער רבי, ר' אברהם אלימלך פון קארלין זצ"ל הי"ד (יארצייט י"ד חשון) האט אונטערגענומען קיין ארץ ישראל, איז מיטגעפארן אויפן זעלבן שיף א בארימטער דאקטאר; טאקע א איד, אבער נעבעך זייער ווייט פון תורה ומצוות.

ווען דער דאקטאר האט אים באמערקט האט זיך אים פארגלוסט צו כאפן א שמועס מיטן רבי'ן, אבער דער רבי איז געווען פארטיפט אין זיינע לימודים.

דער דאקטאר האט געמאכט א חשבון, אז אן אינטערעסאנטע לעקציע איבער מעדיצין וועט מעגליך ציען דעם רבינ'ס אויפמערקזאמקייט. דערביי האט ער געמאלדן אז פינף אזייגער גייט פארקומען א לעקציע איבער די מענטשליכע קערפער. דערצו האט דער דאקטער געזען צו דעם אז די לעקציע זאל פארקומען נאנט וואו דער רבי איז געזעצן.

צו די באשטימטע צייט האט דער דאקטער אנגעהויבן ערקלערן די באשטאנדטיילן פונעם מענטשליכן קערפער: אקסידזשען, קארבאן, היידראדזשען, נייטראדזשען, קאלציום, פאספאר, פאטעסיום, שוועבל, סאדיום, קלארין, מאגנעזיום און אייזן.

צום שלוס האט ער אויסגעפירט: "אויב מ'זאל אויסרעכענען די רויע מאטעריאל פונעם מענטשליכן קערפער און מאכן א סך הכל וויפיל יעדע מאטעריאל באזונדער איז ווערד, וועט אויסקומען אז די קערפער'ס אלע מאטעריאלן אינאיינעם זענען ניטאמאל ווערד איין גאנצע דאלער!"

דער רבי האט ווייטער געלערנט. ער האט גארנישט רעאגירט אויף די וואַרשיינליך דראמאטישע ווערטער.

דער דאקטאר איז צוגעגאנגען צום רבי'ן און אים דערציילט זיין אויספיר.

און דער רבי האט אים געענטפערט:

"יעדעס קינד ווייסט דאס. אייגנטליך שטייט עס שוין אין מחזור: 'אדם יסודו מעפר וסופו לעפר'. אבער האסט אויך גערעדט פון די גענטליכע נשמה וואס יעדער איד באזיצט? אויב יא, זאלסטו וויסן אז ס'איז נישטא די פעדער וואס קען באשרייבן וויפיל א אידישע נשמה איז ווערד, און וויפיל הנאה דער אויבערשטער שעפט דערפון!"

דערנאך האט זיך דער רבי פארשלאסן מיטן דאקטאר פאר עטליכע שעה.

וואס זיי האבן דארט גערעדט ווייסט קיינער נישט. דאס יא; ווען דער דאקטאר האט פארלאזט די צימער, איז געווען קענטליך אז ער איז געווארן אינגאנצן אן אנדערער מענטש.

ער האט אנטדעקט אז אין זיין קערפער, וועמענ'ס פיזישע מאטעריאלן טראגן נישט די ווערד פון א קנאפע דאלער, פלאקערט א נשמה וואס איר ווערד איז אומשאצבאר.

שבת שלום ומבורך, פינחס שאפער

השגחה עליונה

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

אומער גרויסער טאטע אין הימל

די קליינע שרה'לע פון פיעטרקאוו האט זיך פארמישט, זי האט געמיינט אז דער גאון רבי מאיר שפירא זצ"ל איז איר טאטע... אבער דאן האט איר רבי מאיר אויסגעלערנט א טיפע יסוד אין אמונה, וואס האט איר באגלייט דורכאויס איר גאנצע שטורעמישע לעבן, אין אלע מצבים.

א נאכאנאנדע שטראם פון אידן האבן זיך ארויסגעשלענגלט פון די גרויסע בית המדרש פון די שטאט 'פיעטערקאוו', פוילן. מ'האט נארוואס געענדיגט די שבת'דיגע דאוועגנען און די מתפללים זענען זיך צעגאנגען, אויסן צו פראווען די געהויבענע סעודה מיט זייערע משפחות.

ביים ווינקל פון גאס איז געשטאנען די קליינע שרה'לע און געווארט אויף איר טאטע, אים וועלנדיג אהיים באגלייטן. פילע געשטאלטן זענען איר פארבייגעגאנגען, אבער איר טאטע איז נישט געווען צווישן זיי.

פלוצלינג האבן אירע אויגן אויפגעלויכטן. אט איז דאס געשטאלט וואס זי האט געזוכט; דארט איז איר פאטער.

זי איז צוגעלאפן צום מענטש, אים אנגעכאפט ביים עק פון טלית און געזאגט: "טאטי, כ'וויל אהיימגיין מיט דיר..."

אירע בעקעלעך זענען שנעל רויט געווארן, ווי נאר זי האט פלוצלינג געכאפט אז דער מענטש איז בכלל נישט איר טאטע... אייגנטליך איז עס געווען נישט קיין צווייטער ווי דער רב פון שטאט, הגאון רבי מאיר שפירא, וואס האט דעמאלטס געדינט אלס רב פון פיעטרקאוו...

דערווייל איז איר טאטע אהינגעקומען, און די טאכטער האט זיך אנטשולדיגט פארשעמטערהייט: "כ'האב א געמאכט א טעות. כ'האב געמיינט אז דער רב איז מיין טאטע..."

דער גאון האט געגעבן א ווארעמע שמייכל און געזאגט פאר די מיידל:

"דארפסט זיך נישט שעמען. ס'איז בסדר, ס'איז גארנישט געשען. אבער זאלסט נאר ווייסן מיין טאכטער, אז סיי דו און סיי איך האבן זייער א גרויסער טאטע אין הימל... און דער טאטע האט זייער ליב ווען זיינע קינדער ווענדן זיך צו אים און זאגן: 'טאטע, כ'וויל גיין מיט דיר'..."

דער רב האט פארגעזעצט: "נעם אריין די יסוד פאר דיין גאנצע לעבן! מיר האבן א גרויסן טאטן אין הימל, א כל-יכול. ער האט באשאפן די גאנצע וועלט, ער פירט עס אינגאנצן אליינס און ער געבט אכטונג אויף אונז יעדע סעקונדע. און ער וויל זייער שטארק אז מיר זאלן אים זאגן: 'טאטע! איך וויל גיין מיט דיר! טאטע, כ'וויל זיך נאר פארלאזן אויף דיר, כ'וויל נאר דיר געטרויען, נאר דו אליינס זאלסט מיך פירן. איך פארלאז זיך נישט אויף קיינעם, נאר אויף דיר!'"

אט די וועלט וואס דער רב האט ארויסגעזאגט פון טיפענישן פון זיין ריין הארץ, זענען אריין אין די קליינע מיידל'ס הארץ און זיך דארט טיף טיף אינגעקריצט.

די יארן זענען פארלאפן, און די

<<<

"בזכות רבי שלום שכנא"

הרב מאיר יחיאל הלוי אלשטאק דערציילט:

איך וואוין אין ביתר און פאר יעדן טאג קיין ירושלים. מאנטאג, ח' אלול תשפ"ה, וועז כ'האב אראפשפאצירט די ירושלימ'ע גאסן, האב איך געזען א טרויעריגע מעלדונג: א חשוב'ער איד, רבי משה דוד קליין, איז נפטר געווארן. הייסט אז מיינ'ס א יונגט-פריינד, זיצט יעצט שבעה צווישן דעם נפטר'ס קינדער. אויב אזוי, דארף איך אים גיין מנחם אבל זיין.

איך האב זיך פארצייכנט אין קאפ צו גיין צו די שבעה פון די קליין משפחה, און כ'בין ווייטער געגאנגען מיין וועג.

א טאג איז געקומען און א טאג איז געגאנגען, נאך א טאג - און די צייכן איז ארויסגעפלויגן פון מיין קאפ.

יעדן דאנערשטאג ביינאכט, פאר איך קיין ירושלים צו לערנען אין א 'חצות כולל'. איך נעם שטענדיג די לעצטע באס פון ביתר קיין ירושלים, און כ'גיי אראפ ביי די סטאנציע אויף רחוב ירמיהו, נאנט צום כולל.

יענע וואך בין איך איינגעשלאפן אויפן באס. ווי נאר כ'האב זיך אויפגעווקט, האב איך דערזען אז די באס איז פונלאנג דורכגעפארן מיין סטאנציע, כ'האב עס פארפאסט. נישט וועלנדיג פארלירן צייט האב איך שנעל אראפגעשטיגן פון באס, און מיטאמאל זעה איך נאכאמאל די מעלדונג איבער די קליין'ס וואס זיצן שבעה - פונקט אין די געגנט וואו כ'האב זיך דעמאלטס געפונען. נאך א קוק האט מיר אנטפלעקט, אז מארגן צופרי גייען זיי זיך אויפשטעלן פון שבעה. כ'האב געמאכט א שנעלע באשלוס: אויב נישט יעצט, איז קיינמאל נישט! כ'גיי יעצט אהינגיין!

ס'איז שוין געווען איינס אזייגער פארטאגס. צוערשט האב איך געקלערט אז ס'האט נישט קיין זין אהינצוגיין; אפילו אויב די טיר פון הויז איז נאך אפן פאר באזוכער, וועל איך בלויז מטריח זיין די אבלים ביים אהינקומען אין אזא שפעטע שעה. אבער נאך אביסל טראכטן האב איך זיך בארעכנט, אז מיין גאנצע איינשלאפן און זיך דערנאך אויפוועקן פונקט דא וואו די קליין'ס זיצן שבעה, איז מעגליך א סימן פון הימל אז יעצט איז מיין תפקיד אהינצוגיין. דערביי האב איך באשלאסן צו צוגיין צום הויז און פרובירן מיין מזל. אויב כ'וועל זען אז מענטשן גייען נאך דארט אריין, וועל איך אויך אריינגיין.

כ'בין אנגעקומען צו די דירה. די טיר איז געווען פארמאכט. כ'בין געשטאנען ביים טיר און אנגעהויבן טראכטן וואס צו טון. אויפאמאל, האט זיך די טיר געעפנט און א קינד מיט א גארבידזש בעג אין די האנט איז ארויסגעקומען, אויפן וועג עס ארויסצואווארפן אין די דרויסנדיגע מיסט-קאסטן. כ'האב האסטיג אויסגענוצט די געלעגנהייט, און אים געפרעגט אויב כ'קען נאך אריינגיין צו מנחם אבל זיין. ער האט מיר געענטפערט אז זיי האבן נארוואס געענדיגט עסן נאכטמאל, אזוי אז כ'קען רואיג אריינגיין.

כ'בין אריינגעגאנגען אין הויז. איך האב זיך געטראפן שטיין פאר אלע זין, פרובירנדיג צו טרעפן מיין חבר צווישן זיי. איך האב געקוקט אויף זיי און זיי האבן מיר צוריק געקוקט, אבער קיינער פון זיי האט מיר נישט אויסגעזען באקאנט.

"וועמען זוכסטו?" האט מיר איינער פון די זין געפרעגט.

איך האב געזאגט דאס נאמען פון מיין פריינד.

"מיר האבן נישט אזא ברודער," האט דער זון געענטפערט.

"ער איז אונזער קאזין," האט מיר א צווייטער פארשטיין געגעבן, "זיין טאטע לעבט נאך, לאורך ימים ושנים."

אקעי, דאס איז שוין געווען היבש אומבאקוועם. כ'האב ארויסגעשטאמלט א פארצווייפלטע "המקום ינחם אתכם", און דערנאך צוגעלייגט, ווי די מנהג ביי חסידים: "בזכות דעם היליגן רבי שלום שכנא פון פראהביטש, זאלט איר האבן א פרייליכע לעכטיגע שבת. א גוטן שבת."

פונקט יענע מינוט איז די אלמנה אריינגעקומען אין צימער און געפרעגט פארוואונדערט: "ווער האט דאס געזאגט?!"

אויב פריער איז געווען 'אומבאקוועם', איז יעצט געווען בושות. ס'איז מיר געווארן קאלט און ווארעם.

די ברידער האבן ערקלערט זייער מוטער אז איינער האט דא בטעות אריינגעוואנדערט, און ער האט געזאגט די ווערטער.

"זאגסט אז דער מענטש איז אהערגעקומען בטעות?! וואס עפעס, ס'איז אן אויסטערלישע השגחה פרטית!!!" - האב איך געהערט ווי די מאמע קען נישט צו זיך קומען פון גרויס אביערגענומענקייט.

און זי האט זיי פארשטיין געגעבן: "מיין מאן, אייער פאטער, פלעגט מיר יעדן דאנערשטאג ביינאכט וואונטשן די ברכה! פון די ערשטע וואך פון אונזער שבע ברכות, ביז די לעצטע וואך פון זיין לעבן. ער האט עס קיינמאל נישט פארפעלט; אפילו וועז ער איז געפארן קיין אויסלאנד, פלעגט ער מיר ספעציעל אנרופן אנצוואוואונטשן די פאר ווערטער. אפילו א וואך צוריק, הארט פאר ער איז צוזאמגעפאלן און אוועק, האט ער עס נאך עספיעט צו וואונטשן.

"און יעצט, וועז טאטי איז מער נישט מיט אונז, הער איך פלוצלינג

המשך השגחה עליונה <<<

גרויזאמע צווייטע וועלט מלחמה האט אויסגעבראכן, אנזייענדיג טויט און פייער איבער גאנץ אייראפע. שרה, שוין דעמאלטס א יונגע פרוי, האט זיך געטראפן פארנט פון א לאנגע רייע צרות: גענפארן, פיין, און רדיפות. מיט אומגעהויערע נסים איז זי געווארן גערעטעוועט, און האט זיך עוועניטועל באזעצט אין ארצינו הקדושה.

אבער אויך אין ברען פון די גרעסטע קאשמארן פון די מלחמה - האט זי שטענדיג געזען דאס געשטאלט פון רבי מאיר שפירא פאר אירע אויגן, ווי ער רוימט איר אריין אין די אויערן:

"מיר האבן א גרויסן טאטן אין הימל, א כל-יכול, און ער וויל מיר זאלן אים

זאגן: 'טאטע! איך וויל גיין מיט דיר! טאטע, איך פארלאז זיך נאר אויף דיר!'"

אט די ווערטער, וואס זי האט געהערט אזויפיל יאר פריער, זענען איר געווען א קוואל פון חיזוק אין די סאמע שווערסטע מאמענטן. ס'האט איר אריינגעבלאזן א פרישע גייסט, און נאר א דאנק זיי האט זי געהאט די כח און מוט איבערצולעבן די גיהנום.

ביז איר לעצטע טאג - אום חודש אדר תש"פ - האט זי נישט אויפגעהערט צו דערציילן די מעשה, וויייטער איבערגעבנדיג די לויטערע ברען פון אמונה אין די יונגע הערצער פון אירע קינדער און אייניקלעך.

די ווערטער - יעצט, דאנערשטאג ביינאכט! זעט אויס אז טאטי ע"ה האט פון הימל ספעציעל אהערגעשיקט דעם אידן!"

כ'בין געווארן מורא'דיג באירט, זענדיג ווי איך בין געווען א שליח פון הימל צו טרייסטן און משמח זיין א אלמנה. ס'איז נישט געווען קיין אנדערע וועג וויאזוי צו מסביר זיין וואס ס'האט זיך דא אפגעשפילט. דער רבונו של עולם האט וואונדערליך אויסגעשטעלט א ריייע 'טעותים', אלץ כדי מיר אהערצוברענגען כדי צו זאגן די ריכטיגע ווערטער, פאר דעם ריכטיגן מענטש, אין די ריכטיגע צייט. וואס קען זיין גרעסער, ווי טראגן א ספעציעלע שליחות פונעם רופא לשבורי לב.

ווען נישט די פאר סעקונדעס...

דערציילט דורך הגאון הצדיק רבי שלמה זלמן פרידמאן שליט"א, גאב"ד סאנטוב:

ס'איז געווען פאריאר ווינטער, ארום די טעג פון חנוכה. ווילי אמסבורג איז געווען פולקאם איינגעהילט אין א ווייסע מאנטל פון פראסט. א שווערע שניי האט זיך אראפגעלאזט פון די הימלישע ראמען און ביסלעכווייז באדעקט די שטאט מיט א גלענציגע, געפארפולע ווייסע טעפיך. ביז נישט לאנג איז די שניי געווארן פארגליווערט, שאפנדיג אן ענדלאזע אויבערפלאך פון אייז. איבעריג צו זאגן אז אזא גליטשיגע שיכט שטעלט פאר א גרויסע סכנה, ווי אפילו א קורצע שפאציר אינדרויסן פאדערט צו גיין טריט נאך טריט, שטאט און פארזיכטיגקייט מיט גרויס קאנצענטרירונג, כדי זיך נישט אויסצוגליטשן חלילה.

אבער כאטש מענטשן וועלן געווענליך נישט ארויסגיין פאר קיין איבעריגע שפאציר אין אזא וועטער, מאכט זיך צומאל א נויטפאל וועז מ'מוז אונטערנעמען א מסוכנ'דיגע וועג צו די נענסטע גראסערי, אדער כדי אפצוטראגן א קינד צו זיין פלעי-גרופ (גן). נישט יעדע וועג קען וועלן גענומאכט מיט א קאר, און זיכער נישט די פאר פיס פון הויז ביזן קאר...

אין איין אזא פארשנייטע טאג, איז די רביצין פון הגה"צ אב"ד 'צמח צדיק' וויזניץ אין ווילי אמסבורג, געשטאנען ביים טיר און געוואלט ארויסגיין. א הערליכע בילד האט זיך אנטפלעקט פאר אירע אויגן: אלעס ארום איז געווען ציכטיג און גלאט, ווייס און געפרוירן. אבער ווי שיין ס'איז געווען, איז עס געווען פונקט אזוי געפארפול. כאטש טייל מענטשן האבן געקענט גיין אויף די שניי טראץ די סכנה, האט אבער די רביצין מורא געהאט זיך ארייגצולייגן דערין. זי האט געוואוסט, אז אויס פארזיכטיגקייט וועט זי זיך דארפן אנלאנגן אויף עפעס, אזוי צו קענען ארויסגיין פארזיכערט פון הויז ביזן סיידוואק, און פון דארט צום גאס.

פון וואו וועט זי טרעפן די הילף? אוודאי; פון הימל! דער וואס האט געשיקט די שניי און באשאפן אזעלכע וואונדערליכע שניי-ברעקלעך, וואס פלאטערן ארום מיט א צויבערהאפטיגע סדר; דער וואס האט געשיקט די פרעסט און האט אויך צוגעגרייט די נויטיגע מיטלען זיך צו היטן דערפון - א וואראעמע היים, א מאנטל, הענטשקעס און א שאל - וועט ער אויך צושיקן איינער איר אריבערצופירן בשלום צו די אנדערע זייט גאס.

די רביצין האט געבעטן א הייסע תפילה פארן אויבערשטן, ער זאל איר העלפן. און געווייס, איר תפילה איז געווארן געענטפערט. א

<<<

הרה"ח ר' דוד קלצקין שליט"א

תחת השמש

שלמה המלך, דער חכם מכל אדם, ערקלערט אונז אין ספר קהלת (ט, י"א) אלעס וואס ער האט צוגעזען "תחת השמש". "תחת השמש" מיינט די גאנצע גשמיות'דיגע מציאות פון די דאזיגע וועלט.

וואס האט שלמה, דער חכם מכל אדם, געזען? זייער אן אינטערעסאנטע זאך: אז די וואס קענען שנעל לויפן געווינען נישט אלעמאל דעם פארמעסט; שטארקע לייט קומען נישט אייביג ארויס זיגרייך פון קריג; און אפילו קלוגע מענטשן האבן נישט שטענדיג ברויט צו עסן.

געווענליך זאגט די וועלט: "ער איז א קעמפער! ער איז א העלד! ער וועט זיכער מצליח זיין אין יעדע שלאכט!" אבער ניין, ס'איז נישט אויסגעשלאסן אז נאר די שטארקע און מאכטפולע געווינען.

שלמה המלך פירט ווייטער אויס: קלוגע מענטשן, די וואס קענען ארבעטן - למשל א מענטש וואס פארמאגט א פאבריק פאר צענדליגער יארן, ער הארעווט פון פארטאגס ביז שפעט ביינאכט, און פילט ביי זיך: "איך, און נאר איך, מיט מיינע אייגענע צען פינגער האב דאס אלעס אויפגעבויט און דערגרייכט; קוק נאר וואס איך האב באווזיגן, איך האב זיך קלוגערהייט אפגעשפארט געלט און פארזיכערט מיין צוקונפט."

פלוצלינג, ביי די פופציג, זעכציג, אדער אפילו זיבעציג יאר, הייבט מען אן צו הערן אנדערע ניגונים: א מיליאן דאלאר איז "געגאנגען" דא, טויזנטער דאלארן זענען גע'גנב'עט געווארן דארט, דער אינווועסטמענט האט אנגעזעצט און יענע פראיעקט האט געהאט גרויסע פארלוסטן. האסט טאקע געהארעווט פאר די אלע יארן, נאר כדי זאלסט צום סוף אפילו נישט האבן קיין ברויט צו עסן?!

דאס איז די גרעסטע באוויזן, אז א מענטש דארף אלץ צוקומען צו הילף פון א צווייטן. ס'איז קלאר אז מ'קען זיך נישט פארלאזן אדער אנלאנען אויף קיינער פון די דערמאנטע זאכן: נישט אויף כח און נישט אויף קלוגשאפט. אויף וואס יא? שלמה המלך נעמט דעם ענטפער פון זיין טאטע דוד המלך, וואס זאגט אין תהלים (ל"ד, י"א) אז אויך יונגע לייבן קענען הונגערן און זיין אין נויט, אבער ווער ס'זוכט דעם באשעפער וועט גארנישט פעלן.

א יונגער לייב אין די ערשטע תקופה פון זיין לעבן, שפירט זיך ווי די גליקליכסטע באשעפענישע אין די וועלט. ער איז גלווארן אריינגעבוירן צו א מיוחס'דיגע פאמיליע, זיין טאטע איז דער מלך און זיין מאמע די מלכה, ער הערשט איבער אלע איינוואוינער פון וואלד און ער לאכט פון יעדן.

אבער ביי אן ערוואקסענער לייב איז גאר פארקערט; ער קען ארומוואנדערן ארעמערהייט און זיין הונגעריג. ער קען דאך נישט עסן קיין טאמאטעס אדער די אנדערע גרינצייג וואס ער טרעפט אן אין וואלד; ער דארף א שעפעלע אדער א ציג צו פארציקן און אזוי זיין זאט פאר די קומענדיגע דריי טעג.

אלע בהמות בייגן די קעפ און עסן וואס אומער זייערע אויגן געפונען, אבער דער לייב האט נשיט די פריוועליגע. ער דארף האבן צענדליגע פונט פון פלייש כדי צו זיין זאט, און ווילאנג ער באקומט דאס נישט, גייט ער נעבעך הונגעריג.

ווידעראום פאר די וואס זוכן דעם אויבערשטן, אנדערש ווי דעם לייב, פעלט גארנישט אין לעבן. א מענטש וואס פארלאזט זיך אויפן באשעפער און קוקט ארויס צו אים - פעלט נישט קיין שום גוטס. ס'מיינט נישט אז ער האט א לוקסעריעזע צען-צימערדיגע ווילא; נישט דאס האט דוד המלך געמיינט. די אמת'ע באדייט איז אז ער לעבט מיט א מונטערע געפיל אז ער האט אלעס וואס ער דארף. ער איז רואיג. ער דארף נישט ארומלויפן זוכן עסן. ער איז נישט קיין נעבעכדיגער ארעמאן.

פרוי פון די קהילה איז פונקט דורכגעגאנגען, אינמיטן שטופן א וועגעלע מיט א קליין קינד.

"אנטשולדיגט," האט זיך די רביצין געוואנדן צו איר, "אפשר קענסטו מיר העלפן אריבערגיין צו די אנדערע זייט גאס? אויב וועסט מיר לאזן זיך אנכאפן אין די וועגעלע, בשעת'ן אראפגייען פון די סיידוואק און אריבערגיין די גאס, וועט דאס מיר זיין א גרויסע הילף."

"הארצן גערן, מיט פארגעניגן!" האט איר די פרוי געענטפערט. זי האט זיך אפגעשטעלט, און געהאלפן די רביצין.

א סעקונדע שפעטער האט זיך געהערט א זעץ. ניין, ס'איז נישט געווען קיין אויפרייס; עפעס אנדערש האט איבערגעהאקט די שטילקייט.

דאס בילד וואס זיי האבן געזען, האט זיי געלאזט וועדטערלאז. בלויז געשיילטע טריט וויטער, האט זיך א ריזיגע בוים ארויסגעריסן פון די ערד און הילכיג אראפגעקראכט אויפן סיידוואק מיט א קלינגעדיגע זעץ.

"רביצין!" איז די פרוי געווען אויסער זיך, "איר האט גערעטעוועט מיין לעבן! איר האט גערעטעוועט דאס לעבן פון מיין קינד! וועך איר וואלט מיר נישט אפגעשטעלט, וואלט איך יעצט געווען פונקט דארט אונטער יענע בוים...!"

אלע אנווועזנדע זענען געווען באירט. אינספירירט. מיט אזא וואונדערליכע השגחה פרטית, איז די פרוי מיט איר קינד געווארן גערעטעוועט פון א שרעקליכע עקסידענט.

ווייל דער זעלבע וואס האט גשעיקט די שניי, ווי אויך די הילף זיך צו קענען ספראווען דערמיט - האט אויך גשעיקט א ספעציעלע שמירה דערפון.

דער עכט 'גרויסער ספעציעליסט'

רבי ח.ה. פון בארא פארק דערציילט:

מיין טאכטער האט זיך גשפילט אין פארק, וועך אויפאמאל האט זי באקומען א שטארקע קלאפ אין האנט. איר גאנצע ארעם איז געווארן פארקרומט, און אפאר ביינער האבן זיך ארויסגערוקט פון פלאץ. געלויבט השי"ת, איז גארנישט געווארן צעבראכן.

פארשטייט זיך אז כ'האב גלייך גערופן הצלה. ווי נאר דער וואלונטיר האט איר באטראכט, האט ער מיר געזאגט איר שנעל ארייגטראגן אין שפיטאל וואו ס'זעט אים אויס אז זי וועט דארפן דורכגיין א קאמפליצירטע אפעראציע. כ'האב אים געפאלגט. מיר האבן זיך ארויסגעלאזט אויף א העכסט שוועך, אומאנגענעמע רייזע מיטן קינד, פאר וועמען יעדע ריר האט געקאסט שרעקליכע יסורים און איר ממש אויפגעשפרינגען פונעם זיץ.

מיר זענען ענדליך אנגעקומען אין שפיטאל, מ'האט איר שוין אפילו אנגעהויבן צו באהאנדלען, אבער דעמאלטס האט מען אונז אינפארמירט אז דער דאקטאר וואס ספעציעליזירט זיך אין די זאכן וועט ערשט אנקומען צופרי. זיי האבן צוגעזאגט איר צו דערווייל פרובירן אויסצוהיילן און זען אויב זיי קענען אלייגס צוריק ארייגשטעלן די ביינער אין פלאץ. זיי האבן מסביר אז זיי וועלן נוצן א קאמערע אויפן ארעם כדי צוריק ארייגצורוקן די ביינער, און כאטש זיי זענען נישט זיכער אויב ס'וועט געלונגען, האפן זיי אויפן בעסטן. דערנאך וועלן זיי ווארטן ביז מארגן, וועך דער דאקטאר וועט באשליסן אויב ס'פעלט אויס צו מאכן אן אפעראציע אדער נישט.

מיין מיידל איז געווארן ארייגעפירט אין באהאנדלונגס צימער, בשעת איך בין פארבליבן אינדרויסן. כ'האב געוואוסט איין זאך: איך האלט נישט ביים ווארטן פאר דעם גרויסן דאקטאר ביז מארגן. וואס עפעס זאל איך האלטן דערבייַ?! דער גרעסטער ספעציעליסט געפינט זיך דא מיט אונז! דער גרעסטער, בעסטער און שטערקסטער דאקטאר שטייט הארט נעבן מיין טאכטער; אלזא, וועלכער דאקטער קען זיין מער געלונגען און ערפארן ווי אים...?!

כ'האב זיך גשטארקט נאכאמאל און נאכאמאל, אונטערזינגענדיג דעם ניגון 'אין עוד מלבדו'. איך האב זיך מחזק געווען, ביז כ'האב עכט געשפירט די ווערטער. כ'האב זיך אינגאנצן ארייגעלייגט אינעם אויבערשטנ'ס הענט, מיט א ידיעה אז אלעס קומט פון אים.

ס'איז דורך א קורצע צייט, אין לויף וואס די דאקטוירים האבן געארבעט אויף מיין טאכטער'ס ארעם, וועך אויפאמאל זענען זיי ארויסגעקומען און מיר געזאגט: "מיר האבן נאך קיינמאל נישט געזען אזא זאך! אלע ביינער - די גרויסע, די קליינע און אלע 'דזשוינטס' (וואו צוויי גלידער טרעפן זיך צוזאם) - אלעס איז צוריק ארייגגעפאלן אין די פונקטליכע פלאץ. דיין טאכטער'ס האנט איז הונדערט פראצענט אקעי, מ'דארף נאר אביסל צוואווארטן זי זאל זיך ערהוילן און איר קענט שוין אהיימגיין..."

פארשטייט זיך אז כ'האב זיך שיין באדאנקט פאר די גוטע שליחים, אבער גלייכצייטיג געוואוסט ווער ס'האט זיי געשיקט. ביינער שטעלן זיך נישט אליין צוריק אין פלאץ... דער רופא כל בשר אליינס האט דא באויזן א מייסטערהאפטיגע ארבעט, און אזוי פונקטליך אלעס צוריק געשטעלט אין פלאץ.

אין עוד מלבדו!

נאר נאך שבת

רבי ש. ב. קליין פון בני ברק דערציילט:

ס'איז געווען פריטאג צונאכטס. מיר זענען אלע געזעסן ארום דעם שבת טיש, און מ'האט שוין געהאלטן נאכן זינגען אלע זמירות און ברכת המזון. די קינדער זענען וואויל ארייגעגאנגען אין שלאף צימער און געווארט צו שפירן די דערפרישנע לופט פון די קילע עירקאנדישן, אבער - גארנישט. ס'האט נישט געארבעט. "טאטי," זענען זיי מיר געקומען דערציילן, "די עירקאנדישן צינדט זיך נישט אן!"

די קינדער זענען געווען זייער מיד, אבער וועך קען איינשלאפן אין א צימער וויי ס'ארבעט נישט קיין עירקאנדישן..? כ'בין צוגעגאנגען צום שבת זיינגער, עס באטראכט און געזען אז די עירקאנדישן וואלט זיך שוין געדארפט האבן אנגעצינדן צען מינוט צוריק; א פערטל צו צוועלף. מאדנע, אפשר לויפט דער זייגער שטאט? מיר האבן געווארט נאך אביסל, און דערנאך נאך אביסל. ס'איז שוין געווען צוועלף, האלב נאך צוועלף איז אויך פארבייַ און די עירקאנדישאן איז נאך געווען אויף וואקאציע. וועך ס'איז שוין געווארן היבש שפעט, האב איך געזאגט פאר די קינדער זיי קענען ארייגשלעפן זייערע מאטראצן אין אן אנדערע צימער און זיך דארט לייגן. אן עיקר, זיי זאלן שוין גיין שלאפן. מאמענטאל, איז מיר דאס געווען וויכטיגער פון אלעס.

א שטילקייט האט ארומגענומען דאס הויז. ס'איז געווען איין עירקאנדישן וויניגער וואס האט געמאכט א גערודער... די רואיגקייט פון שבת קודש איז נישט געווארן צעשטערט, און דערצו האט יעדער געהאט פיינע קילע לופט. דורכאויס דעם גאנץ שבת

האבן אלע עירקאנדישנס געארבעט, אויסער די איינס. אויך די לעקטערס האבן זיך געהאט אנגעצינדן אין די ריכטיגע צייט, ברוך ה'. אזוי גייט עס - וועט איין זאך פארט ארויס פון סדר, דערמאנט מען זיך צו דאנקען אויף די איבריגע.

מוצאי שבת האב איך אראפגעזוקט דעם שבת זייגער צו 'וואכן' מאד אוז אנגעצינדן די עירקאנדישן. א רויטע לעמפל האט זיך אנגעצינדן, אוז... בום! די גאנצע לעקטער אין הויז איז אויסגעגאנגען. אינטערעסאנט. כ'האב צוריק אנגעצינדן די פיוז אוז דערנאך צוריק אריין אין שלאף צימער, נאכאמאל אנגעצינדן די עירקאנדישן אוז נאכאמאל - פלוצלינג איז געווארן טונקל.

איך פארשטיי אביסל צו לעקטער, דעריבער האב איך פרובירט צו אליינס לעזן דעם רעטענישּ. איך בין צוגעגאנגען צו די פלאג, ארויסגעצויגן די ווייער אוז געעפנט די אוטלעט. דערבייּ האט זיך ארויסגעשטעלט אז אינער האט זיך געפאטשקעט פאר שבת דערמיט, זיך געשפילט מיט די ווייערס, אוז האט אומווועלדיג פארטוישט די 'פאזיטיוו' אויף 'נעגאטיוו'. וואַרשיינליך איז דאס געווען א גאסט, ווּאס האט א וואך פריער געהאט איינגעשטאנען אין דעם צימער פאר אפאר טעג...

נאר דעמאלטס האב איך איינגעזען די וואונדערליכע השגחה פרטית ווּאס מיר האבן געהאט. ווען די שבת זייגער ווּאלט געארבעט ווי אנגעשטעלט, ווּאלט זיך די עירקאנדישן אנגעצינדן פערטל צו צוועלף. אוז ווען ס'ווּאלט זיך אנגעצינדן, ווּאלט פאסירט דאס ווּאס איז יעצט געשען - די גאנצע לעקטער פון הויז ווּאלט געגאנגען פייפן! אוז ס'פעלט נישט אויס צו שילדערן די באדייט דערפון... קיין איין פונקציאנירדע עירקאנדישן אינמיטן די סאמע גרעסטע היץ פון סוף זומער, די גאנצע לעקטער אויסגעשאלטערט, א קאלטע פלאטע, א ווּארעמע פרידזשידער אוז אן אויפגעלאזטע פריזער, אוז דאס אלעס - שוין פון פרייטאג צונאכטס!

דער אויבערשטער האט אונז אפגעשוינט אזא אומגעוואונטשענע פלאנטער, אונז געשאנקען א רואיגע שבת פול מיט אורה ושמחה, אוז איבערגעלאזט די פראבלעם אויף מוצאי שבת עס צו קענען רואיג מסדר זיין.

א גוטע וואך.

האט איר זוכה געווען צו זען א מעשה פון השגחה פרטית?
רופט איריין צו קו השגחה פרטית: 1-518-613-0140 דריקט 3 אוז דערנאך 0
אדער שיקט אן אימעיל צו די מערכת hashgachaprutis@gmail.com

בסוד ישרים ועדה

בריוון צו די מערכת

שלום וברכה פאר די חשוב'ע מערכת פון 'השגחה פרטית'.

איך וויל דא מיטטיילן א געשיכטע, ווּאס האט מיר קלאר אויפגעווּיזן ווי שטארק די טעלעפאן ליניע אוז גליונות טוען ווירקליך טוישן א מענטש'ס לעבן.

כ'האב געהאט שטארק חשק צו פארן קיין מירון, צום מקום מנוחה פונעם הייליגן תנא רבי שמעון. כ'האב זיך נאכגעפרעגט ווען באסעס פארן אהין פון מיין געגנט, אוז כ'בין געווּאר געווארן אז די לעצטע באס קיין מירון פארט ארויס 1:30 נאכמיטאג. צוליב טעכנישע סיבות האב איך פארפאסט דעם באס. אבער פלוצלינג האט מיר די אינפארמאציע ליניע אריינגעקלינגען, אוז געמאלדן אז 2:30 גייט ארויספארן נאך א באס קיין מירון.

איבריג צו זאגן ווי פריליך כ'בין געווּארן צו הערן אז איך האב גארנישט דערליגט. כ'האב זיך געיאגט צו כאפן יענע באס, אבער ווי נאר איך בין דארט אנגעקומען, האב איך אנטפלעקט א לייד'יגע סטאנציע. די באס האט שוין געהאט אווועקגעפארן... צוערשט האב איך געשפירט זייער אנטוישט, אבער דערנאך האב איך באשלאסן נישט אויפצוגעבן. כ'האב פרובירט צו טרעפן אן אנדערע אפציע.

איך האב אנגערופן א חבר ווּאס איז געפארן אויף די באס, אוז צו מיין פרייד האט ער מיר געזאגט אז די באס שטייט יעצט ביים סטאנציע, אין די דערנעבנדע גאס. כ'בין שנעל אהינגעלאפן מיט נאך צוויי אידן ווּאס האבן אויך פארשפעטיגט דעם באס, אוז מיטן אויבערשטן'ס הילף האבן מיר עס באוויזן צו כאפן ממש די לעצטע מינוט. ווי נאר מיר האבן ארויפגעשטיגן אויפן באס האט דער דרייוער פארמאכט די טירן, ווי גלייך ער האט געווּארט נאר אויף אונז. די נסיעה האט זיך אנגעהויבן.

אומגעפער א האלבע שעה אריין אין די רייזע, האט זיך די ענדזשן אפגעשטעלט. די גאז טאנק איז געווען איבערגעהיצט, אוז דער דרייוער איז געווען געצווינגען צו צוואווארטן ביז ס'ווערט עטוואס אפגעקילט. קוים מיט צרות האט דער דרייוער באוויזן צו שלעפן די באס צו א מעקאניק, ווּאו מיר האבן געדארפט ווארטן ביז די פראבלעם ווערט פאררַאכטן.

די זייגער האט זיך געזרוקט, מענטשן האבן אנגעהויבן צו פארלירן זייער געדולד. אויך די שווערע היץ האט נישט געהאלטן די מצב רואיגער.

אבער איך, האבנדיג פריער כמעט פארפאסט דעם באס, האב פארשטאנען אז איך ווער דא געפירט מיט א פונקטליכע פלאן פון השגחה פרטית. כ'האב געקויפט קאלטע געטראנקען פארן עולם, אוז זיך איינגע'חזר'ט מיין ציל - רבי שמעון! ס'מאכט נישט אויס וועלכע אוז וויפיל נסיונות ס'קומען אונטער אויפן וועג.

ס'איז מיר נישט קיין ספק אז די ניכטערע בליק ווּאס כ'האב קונה געווען פון די השגחה פרטית ליין, האט מיר געהאלפן אננעמען אלע שטערונגען אוז אנטוישונגען מיט די פולסטע רואיגקייט. ס'האט מיר געמאכט אנקוקן די גאנצע סיטואציע מיט א פאזיטיווע צוגאנג, אפילו ווען כ'בין געווען זיכער אז איך האב פארפאסט די רייזע.

זאלן מיר אייביג זוכה זיין צו זען יעדע זאך דורך די ליכט פון אמונה אין השגחה פרטית, אוז שטענדיג האלטן אין זכרון אז אלעס ווּאס דער אויבערשטער טוט איז פאר אונזער גוטס.

בברכה מרובה,

חיים דוב הלוי גאלדשטיין, ירושלים

אַ שְׁרוֹיף אִין שׁוּךְ

יוֹסֵף צְבִי קְלַיין פּוּן אַשְׁדּוֹד דֶערצַיילְט:

אִיךְ הָאבּ גֶעוואלְט רֵיינִיגֶן מַיין צִימֶער. מִיט וואסֶער. אָבֶּער גִיסְן וואסֶער אוֹיף אַלֶעס וואס וָאס לִיגְט אוֹיף דִי עֶרד - אִיז אוּמְמֶעגְלִיךְ. צוּעֶרְשְׁט אִיךְ הָאבּ גֶעמוּזְט אוֹיפְרוֹימֶען דִי צִימֶער. נָאכְן אַוועקנֶעמֶען אַלֶע גֶעגֶנְשְׁטַאנְדֶן, הָאבּ אִיךְ זִיךְ גֶעטְרָאפְן מִיט אַ לַיידִיגֶע פְלָאר וָאס נָאר שִׁיךְ שְׁטֶערְן מִיר צוּ גִיסְן וָואסֶער.

אָבֶּער דִי אֶרְט פַאר שִׁיךְ, וִוי יְעדֶער וֵוייסְט, אִיז אוֹיפְן עֶרד. אִיךְ הָאבּ גֶעזוּכְט אַ פְלַאן וואוּ זַיי צוּ פַארְשְׁטֶעלְן, אוּן בַּאשְׁטִימְט אַז צַייטְווַיילִיג וָועל אִיךְ זַיי לַייגְן אוֹיפְן טִישׁ, אוּן נָאכְן רֵיינִיגְן זַיי אַרָאפְנֶעמֶען.

וָועֶן אִיךְ הָאבּ גֶעעֶנְדִיגְט רֵיינִיגְן, בֵּין אִיךְ צוּגֶעגַאנְגֶען צוּ דִי שִׁיךְ אוּן זַיי גֶעוואלְט אַרָאפְנֶעמֶען, אָבֶּער אוֹי! עֶפּעס גְלַאנְצִיג הָאט גֶעכַאפְּט מַיין בְּלִיק! אִין אַיין שׁוּךְ הָאבּ אִיךְ פְלוֹצְלוּנְג בַּאמֶערְקְט אַ שְׁרוֹיף!

יָא. אַ שְׁרוֹיף אִיז אַרַיינְגֶעפַאלְן אִין דִי שׁוּךְ, אוּן וָועֶן אִיךְ וָואלְט עֶס נִישְׁט אוֹיפְגֶעהוֹיבְן צוּ רֵיינִיגְן וָואלְט אִיךְ חַס וְשָׁלוֹם אַרַיינְגֶעלֵייגְט מַיין פוּס אִין אַ שׁוּךְ וָואס לִיגְט אִין דֶעם אַ שְׁרוֹיף אוּן אִיךְ קֶען זִיךְ נָאר פָּארְשְׁטֶעלְן דִי שְׁטַארְקֶע וואוּנְד וָואס אִיךְ וָואלְט בַּאקוּמֶען דֶערפוּן.

אָדֶער דַארְף אִיךְ זִיךְ עֶס נִישְׁט פָּארְשְׁטֶעלְן. נָאר עֶנְדֶערְש אַייזֶען דִי רַחֲמָנוּת פּוּנֶעם בַּאשֶׁעפֶּער, וָואס הָאט פַארְמִיטְן פּוּן מִיר אַזַא וֵוייטָאג.

נָאר נִישְׁט עֶרְגֶערְס

אַבְרָהָמִי וֵוייס פּוּן בְּנֵי בְּרַק דֶערצַיילְט:

צַיין וֵוייטָאג אִיז אֵיינֶע פּוּן דִי שְׁטַארְקְסְטֶע וֵוייטָאגְן. עֶס אִיז אַ וֵוייטָאג וָואס מֶען קֶען זִיךְ נִישְׁט הֶעלְפְן, אוּן מֶען מוּז דָאס דְרִינְגֶענְד בַּאהַאנְדֶלְען.

מַיין צָאן הָאט מִיר שְׁטַארְק וֵוי גֶעטוּן אוּן מַיין מַאמֶע הָאט מִיר גֶענוּמֶען צוּם צַיין דָאקְטֶער. דֶער דָאקְטֶער הָאט אִיבֶּערְגֶעקוּקְט מַיין מוֹיל אוּן גֶעמָאלְדְן אַז אִיךְ הָאבּ אַ לָאךְ אִין צָאן וָואס אִיז שׁוֹין אַזוֹי טִיף אוּן פַאַרְצַוויֵיגְט, אַז אַ פִילִינְג וָועט שׁוֹין נִישְׁט הֶעלְפְן. מֶען וֶועט מוּזְן מַאכְן אַ רוּט קַאנַאל.

אַךְ! אַ רוּט קַאנַאל אִיז אַ שְׁוֶוועֶרע בַּאהַאנְדֶלוּנְג, אוּן עֶס קֶען לָאזְן שְׁוֶוועֶרע קָאנְסֶעקְוֶוועְנְצְן פּוּן אַפָּאר טָעג וֵוייטָאג. אִיךְ הָאבּ אַזוֹי גֶעהָאפְט אַז עֶס וֶועט בַּאהַאנְדֶלְט וָוערְן נָאר מִיט אַ פִילִינְג!

"אֶפְשָׁר אִיז מֶען מְעגְלִיךְ צוּ פְרוּבִּירְן מַאכְן נָאר אַ פִילִינְג?" הָאט מַיין מַאמֶע גֶעבֶּעטְן פּוּנֶעם דָאקְטֶער. אוֹיךְ זִי הָאט גֶעוואלְט עֶנְדִיגְן מִיט אַ פִילִינְג אוּן נִישְׁט מֶער. דֶער דָאקְטֶער הָאט נָאכְאֲמָאל בַּאטְרַאכְט מַיין מוֹיל. דֶערְנָאךְ אִיבֶּערְגֶעקוּקְט מִיט קָאנְצֶענְטְרִירוּנְג דִי עֶקְסָרֶע אוּן בַּאשְׁטִימְט צוּ פְּרָאבִּירְן. "מֶען וֶועט גֶיין אוֹיף אַ פִילִינְג," הָאט עֶר מִיר גֶעמָאלְדְן אוּן גְלַייכְצַייטִיג צוּגֶעגֶרַייט אַז עֶס קֶען זַיין אַז דָאס וֶועט זַיין אוּמְזִיסְט, אוּן נָאכְן אַרֶבֶּעטְן אוֹיף אַ פִילִינְג וֶועט מֶען מוּזְן אִיבֶּערְמַאכְן אוֹיף אַ רוּט קַאנַאל. "דֶעמָאלְס וֶועט עֶס זַיין דָאפְּלְט בַּאהַאנְדֶלְט!" הָאט עֶר מִיר גֶעוואוֶרנְט.

אִיךְ הָאבּ גֶעדַאוּנְט צוּם אוֹיבֶּערְשְׁטְן עֶר זָאל הֶעלְפְן אוּן דִי פִילִינְג זָאל דֶעקְן דִי לָאךְ. אוּן בָּרוּךְ ה'! דִי בַּאהַאנְדֶלוּנְג הָאט זִיךְ גֶעשְׁלָאסְן וֶועֶן דֶער דָאקְטֶער אִיז עֶכְט צוּפְרִידְן פּוּן דִי אַרֶבֶּעט! יָא. אֲפִילוּ עֶס אִיז נָאר גֶעוואוֶרן אַ פִילִינְג...

נִישְׁט קֵיין אוּנְטֶערְשַׁייד?

דָּוִד הֶערְש קְלַאר פּוּן בֵּית שֶׁמֶשׁ דֶערצַיילְט:

מַיין גְרוֹיסְע שְׁוֶוועסְטֶער הָאט גֶעוואלְט צוּגְרַייטְן עֶר זָאל הֶעלְפְן אוּן דִי פִילִינְג זָאל דֶעקְן. אוּן בָּרוּךְ ה'! דִי בַּאהַאנְדֶלוּנְג הָאט זִיךְ גֶעשְׁלָאסְן צוּם אוֹיבֶּערְשְׁ

דָער אֱמֶת 1 פון 4

דָאס בָּעזִיכְט

הָרַב גְּדַלְיָ' אִיזְבִי, מְלַמֵּד אִין ת"ת גּוּר לָאנְדָאן דָערצַיילְט:

שְׁפָּעט בַּיינַאכְט, אוֹיף אַ פַארְשְׁטוּפְּטן פִּינְסְטָערן הַיְיוֹעי אִין שִׁיקָאגָא...

סְ'אִיז כַּמָּשׁ אַ פַּחַד צוּ דְרַיְיוֶון אַזוֹי, אִין אַזָעלְכָע שְׁוָוערָע אוּמְשְׁטַענְדֶן וָועֶן קוֹים וָואס כְּ'זָעט עָפָּעס אוּן נָאךְ דָערצוּ אוֹיךְ אַזָעלְכָע גְלֵיטְשִׁיגָע וָועגְן...

איךְ וָועל זָאגָן תְּפִילַּת הַדֶּרֶךְ אוּן בָּאלְד זַיְיעֶר פָּאר זִיכְטִיג...

פְּלוּצְלִינְג...

קְראַשששש

וָואס אִיז דָאס?! שְׁטַאפ!!! שְׁטַעל דִיךְ אָפּ!!!

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל

בּוּם!!

בָּרוּךְ הַשֵּׁם! אִיךְ בִּין גָעראטָעוָועט גָעוָואָרן פּוּן דִי עֶקְסְטֶרעמִיסְטֶן! אִיךְ פּוּז גְלֵייךְ אַרוֹיסְגֶין פּוּן דִי קְאר, סְ'קֶען נָאךְ חִלִּילָה אוֹיפְּפַאסְקֶערן!!!

כַּיין טָעלָעפָאן אִיז גָעבְּלִיבְּן אִין קְאר, אוּן אִיךְ הָאב נִישְׁט קַיין שׁוּם וָועג וִוי צוּ רוּפְן פַּאר הִילְף...

נָאךְ אַ פָּערְטֶל שָׁעָה

וָוער וַוייסְט וָואס סְ'אִיז גָעשָׁעהְן זָען וָואס דָאךְ טוּט זִיךְ... כְּיוָון דִי קְאר וָואס הָאט גָעפַאכְט דִי עֶקְסְידָעמְט אוּן דָערנָאךְ גָעפְּלוֹיגְן אִין זַיְיט. צוּלִיב דִי פִּינְסְטֶערְנִישׁ אוּן גָעדִיכְטָע נָעפָּל קֶען אִיךְ אֲפִילּוּ נִישְׁט

דוּ אוֹיךְ'אֲחֵרְיוּת'דִיגָער אִיז, דוּ הָאסְט חָרוּב גָעמַאכְט אוּיְנְזֶער לוּקְסוּסְרֵיעֶזְן קְאר!

איךְ רוּף שׁוֹין דִי פָּאלִיצַיי...

וָואגְן דַיין וִוילְדָע דְרַייוֶון זָענָען כְּיר אַרַיינְגָעפְּלוֹיגְן אִין דִי זַיְיט פּוּנְעם גַאס, כְּיר וָואלְטָן אַלָע גָעקֶענְט גָעהָרָגְט וָועְרָן!

וָואס, זַיְי בַּאשׁוּלְדִיגְן כְּיר אִין דִי עֶקְסִידָעמְט וָואס זַיְי הָאבְּן אָנְגָעדְרַייט?!

וואו פארשפרייט איר די גליון?

ביי מיר אין בית המדרש, אין די ספרינג וואלי געגנט.

וואס האט אייך געמאכט עס צו וועלן פארשפרייטן?

ווייל כ'בין געקומען צום אנערקענונג, אז ס'איז זייער וויכטיג צו מעורר זיין מענטשן צו מער אריינטראכטן אין אזעלכע געהויבענע נושאים ווי אמונה און בטחון. איך האלט זייער שטארק דערפון. און ס'איז נישט נאר געבליבן א 'מיינונג'; כ'האב אפילו געגעבן געלט דערפאר, כ'האב געשטיצט דעם אונטערנעמונג פינאנציעל! איך שפיר אז דאס איז א ריכטיגע און וויכטיגע זאך צו טון, און איך פיל און זעה פאר א מורא'דיגע זכיה צו אויפמערקזאם מאכן מענטשן איבער דעם גאנצן נושא.

איר האט אמאל צוריקגעהערט פון צופרידענע ליינער פון דעם גליון?

דער אמת איז אז קיינער ווייסט נישט אז איך בין דער וואס ברענגט די גליונות, דעריבער האב איך נאך קיינמאל גארנישט צוריקגעהערט פון קיינעם... אבער ס'איז מיר נישט קיין ספק אז די גליונות האבן שוין אינספירירט אן א שיעור מענטשן, ס'איז מיר קלאר אז ס'האט ממש געטוישט זייער לעבן. איך מיין, אזויפיל בין איך יא זיכער, אז מענטשן כאפן זיך דערצו מיט דארשט. די גרעסטע ראיה דערצו איז, אז כ'האב נאך קיינמאל נישט געזען אז כ'זאל צוריקקומען די נעקסטע וואך און ס'זאל נאך דארט האבן פארבליבן אפילו איין גליון... זעט אויס אז מענטשן כאפן עס אויס ביז די לעצטע גליון!

אין אמת'ן אריין וואלט איך געקענט פארשפרייטן אסאך מער גליונות פאר אידישע קינדער. ס'איז דא מערערע בתי מדרשים אין מיין געגנט וואו כ'וואלט עס געקענט אראפלייגן, אבער איך האב פשוט נישט די צייט דערפאר. יעדנספאל וואר איך אליין זייער שטארק אינספייערט פון די מעשיות, איך ליין עס דורך פון אנפאנג ביזן סוף כמעט יעדע וואך. איך אליינס קען בלי גוזמא דערציילן אויף זיך צענדליגער אינטערעסאנטע מעשיות וואס כ'האב מיטגעלעבט, ווי מ'האט געקענט זען די השגחה עליונה ממש מיט די אייגענע אויגן. און איך גלייב אז וואס מער מ'שטארקט זיך אין אמונה ובטחון, זעט מען מער און מער ישועות.

ווי איך פארשטיי, זענט איר גאנץ א פארנומענער מענטש. וויאזוי שטופט איר אריין דאס פארשפרייטן די גליונות אין אייער סדר היום?

אה, געווענליך פרוביר איך עס צו טראגן פרייטאג צופרי, ווען איך גיי אין שול. אסאך מאל טראג איך א חלק פרייטאג צונאכטס ווען איך גיי אין שול.

וואס וואלטסו געזאגט פאר מענטשן וואס קוועלן אויב זיי זאלן יא אדער נישט פארשפרייטן דעם גליון?

ס'איז הונדערט פראצענט זיכער אז פון די גרעסטע זאכן וואס א מענטש קען זוכה זיין אויף די וועלט, איז פארשפרייטן פאר אידן אזעלכע הייליגע גליונות, רייך מיט אזעלכע וויכטיגע געדאנקען און סיפורים. די זכות דערפון איז פשוט אומשאצבאר! די שכר פאר יעדן גליון איז נישט צו באשרייבן!

איר קענט וועלן
לא
א משפיע!

מיט אייער השתתפות
פון $36 א חודש פארן גליון
"השגחה פרטית"
וואס פארשפרייט
אמונה אויף אלע עקן וועלט.

↓

דער "משפיע" באקומט
צו זיך אינדערהיים
10 השגחה-פרטית
גליונות צו קענען
פארשפרייטן אמונה
צווישן אידן!

א באזונדערע שליח
וועט בעז"ה ארויפגיין
צום ציון פון
בעל
"חובות הלבבות"
אין צפת,
און מתפלל זיין פאר אייך.

רבי שלומק'ה זוועהילער
האט געזאגט:
"אז מען טוט אין השגחה פרטית
זעט מען השגחה פרטית"

רופט יעצט און הייבט אן
משפיע זיין אמונה און בטחון
פאר אידישע קינדער!

רופט: 585-308-3293

בהמלצת רבנים קען מען צאלן מיט מעות מעשר

דאס האט נישט חשש שמות לגניזה מען דארף נזהר זיין בקדושת הגליון עס זאל נישט צוקומען צו קיין בזיון אזוי ווי מען איז זיך נוהג מיט תשמישי קדושה

אויב האט איר סיי וועלכע הערות
לאזט איבער א הודעה: 1-518-613-0140 דריקט 9/9 אדער שיקט א אימעיל צו די מערכת
hashgachaprutis@gmail.com